

взе даже куче. Това дете, което отиваше само на ловъ, възбуди смѣхъ у мъжете. Само майка му го оплакваше.

Следъ седмица Кишъ се завърна живъ и здравъ и помоли ескимоситѣ да идатъ съ шейни и прибератъ убитата мечка. Когато видѣха трупа ѝ на леда, тѣ не вѣрваха на очитѣ си.

Кишъ продължаваше да ходи на ловъ винаги самъ и хранѣше племето съ изобилно мечешко месо. Къмъ него взеха да се отнасятъ съ уважение. И тихо шепнѣха, че той прави магия на мечкитѣ.

Когато старцитѣ научиха мълвата за магия, тѣ пратиха двама отъ най-храбитѣ ловци да го следятъ. Тѣ се върнаха развълнувани и разказаха следното: „Кишъ видя една мечка и вмѣсто да се пази, понеже бѣше самъ, той я разсърди. Тя се спусна да го гони, а Кишъ хемъ бѣгаше, хемъ ѝ хвърляше нѣкакви топчета, които мечката поглъщаше. Но изведнажъ тя намали крачки, взе да вие и да се търкаля по леда отъ болка, и дотолкова отпадна, че Кишъ безъ страхъ се приближи и я уби.

— „Магия!“ — извикаха всички въ сѣвѣта и рѣшиха да разпитатъ самия Кишъ.

Но Кишъ не искаше да отиде въ сѣвѣта, а каза: „Ако искате да ме чуете, елате у дома!“

Старцитѣ се срамуваха, но любопитството надви. На въпроса: съ магия ли лови мечки, Кишъ отговори: „Мечкитѣ не разбиратъ отъ магия. Азъ измислихъ средство да убивамъ лесно полярната мечка.“ И той взе една тънка китова костъ, изострена въ краищата като игла. Прегъна я и я отпусна — тя бѣше пѣргава. После пакъ я сгъна и я зави въ две кжсчета китова масть. Тя стана на топче, което остави навънъ да замръзне. „Ето, каза Кишъ, мечката гълта тѣзи топчета, а въ стомаха ѝ мастьта се разтопява. Отъ остритѣ краища на коститѣ стомаха ѝ се надупчва, мечката осѣща болки и отпада.“

Старцитѣ се разотидоха очудени на Кишовата хитростъ. Когато вождата на племето умрѣ, Кишъ зае неговото мѣсто.